

En Jims kleine zusje Lieke? Die wilde niet naar beneden komen.

‘Het is kerst!’ riep ze. ‘Er wordt een kindje geboren.’

‘Kom nou!’ riep mama onderaan de trap,
en ze zei dat Jim zijn zusje moest gaan halen.

‘Hier komen!’ riep papa naar boven,
en hij zei dat Jim moest doen
wat mama hem vroeg.

Maar Jim had er geen zin in,
want Jim was boos.

‘Hé schaap!’ schreeuwde hij naar boven.

‘We gaan eten. Gras en zo.’

‘Het is kerst!’ riep zijn zusje.

‘Er wordt een kindje geboren! In de wieg!’

Bij het eten zei kleine Lieke niks meer.
Ze at haar soep alsof ze haast had.
Mama bromde dat ze langzaam moest doen, maar
Lieke riep: 'Kindje! Wieg!' en slurpte haar laatste lepel
soep naar binnen. Ze morste op haar kerstmisbloes.
'Ezel,' zei Jim tegen haar, en toen werd papa boos.
Daar werd Jim nog bozer van en hij was al boos
omdat ze geen tomatensoep aten of kippensoep
of erwtensoep of groentesoep met balletjes,
maar iets raars: ossenstaartsoep.

En toen rende zijn zusje naar boven en trok een stuk van het tafelkleed mee, waardoor alles viel, half over Jims sokken, half over papa's puzzelboek en helemaal over het tapijt.

Ze begon te huilen en dat vond Jim het ergste geluid dat er bestaat.

'Kan het hier dan nooit eens rustig zijn?' riep mama.

Papa rende naar de keuken en riep dat Jim handdoeken moest halen.

